

Pfv.IV.20.638/2014/6.szám

A Kúria az Oppenheim Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. László Áron Márk ügyvéd) által képviselt felperesnek a dr. Szmecsa Béla ügyvéd által képviselt I. rendű és a .. által képviselt II. rendű alperes ellen szerződés létre nem jöttének megállapítása iránt a Fővárosi Törvényszék előtt 25.P.20.833/2012. számon megindított és a Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.20.794/2013/13. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes által 48. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A jogerős ítélet által megállapított tényállás szerint 2010 nyaráig a II.r. alperes rendelkezett a .. lajstromszámú „...” színes ábrás védjeggyel és előfizetője volt több, a taxiszigasztatások piacán kiemelkedő jelentőségű telefonszámnak.

2010. augusztus 4-én az alperesek között a taxiszigasztatások vonatkozásában üzletág átruházási szerződés jött létre, amelyben a vételárat 16 millió forint + áfa összegben határozták meg, amit a vevő I. r. alperesnek két részletben kellett megfizetnie. A szerződés tárgyát képezték az 1. számú mellékletben felsorolva a védjegy és a telefonszámok is.

Az I.r. alperes, valamint a .. és a .. fúziójával 2010. augusztus 24-én létrejött a felperes. Az I.r. alperes 2011. január 31-én jogutódlási kérelemmel fordult a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához (SZTNH) és becsatolt egy 2011. január 18-án létrejött

védjegy átruházási szerződést. 2011. február 22-én a felperes a védjegy átruházásának tudomásulvétele céljából benyújtotta az SZTNH-hoz a II.r. alperes és közte 2010. október 8-án létrejött védjegy átruházási szerződést. 2011. májusában az I.r. alperes egy 2010. augusztus 4-én kelt, az alperesek között létrejött, a védjegyekre is vonatkozó üzletág átruházási szerződést csatolt az SZTNH előtti eljárásban.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek között üzletág átruházási szerződés 2010. augusztus 4-én nem jött létre, az legkorábban 2011. január 6-án keletkezhetett.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Álláspontjuk szerint a szerződés minden érvényességi kellelkel rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Jogi álláspontja szerint a felperes a Pp. 123. § második fordulata szerinti megállapítási kereset előterjesztésére jogosult volt, mivel jogmegóvási érdeke igazolást nyert. Tekintettel arra, hogy ha a támadott szerződés nem jött létre 2010. augusztus 4-én, abban az esetben az SZTNH a felperes jogutódlását fogadja el a .. védjegy vonatkozásában. Jogi álláspontja szerint azonban a felperes a perben nem bizonyította hitelt érdemlően, hogy a támadott szerződés nem jött létre az alperesek között 2010. augusztus 4-én, ezért a keresetet elutasította.

A felperes fellebbezése nyomán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a megállapítási kereset feltételeként meghatározott jogmegóvási érdek és a marasztalási kérelem kizártsága fennáll, ezért érdemben kellett megvizsgálni a keresetet.

Az ítélet tábla kifejtette, hogy a perben a felperest terhelte annak bizonyítása: a védjegy átruházására irányuló szerződés nem jött létre az alperesek között 2010. augusztus 4-én, illetve a jogutódlási kérelemnek a hivatalhoz történt benyújtása előtt. Megállapította, hogy a 2010. augusztus 4-i keltezésű szerződésben a szerződő felek kinyilvánították adásvételi akaratukat, meghatározták annak tárgyát, a vételárat, a teljesítési határidőket. A szerződést aláíró törvényes képviselők egyezően nyilatkoztak arról, hogy a felek szándéka a védjegy és a telefonszámok átruházására irányult, ezt megerősítette a szerződést készítő ügyvéd és gyakornok is. A szerződés teljesítését alátámasztották a vételár két részletben történő kiegyenlítését igazoló bizonylatok, amelyek időpontja,összege és a megjegyzésben a vételárra utalás is emellett szól. A négy különböző szerződésforma rendelkezésre állásából nem lehetett a felperes

állítására következtetni, mert azok lényegi tartalma egyezik, a szerződés dátuma mindegyiken azonos. A kereset megalapozottsága nem következik abból sem, hogy a vételárat nem a szerződés szerinti részletezésben teljesítette az I.r. alperes. A felperest terhelte a bizonyítás, hogy a védjegy átruházás és a banki átutalások között azért nincs kapcsolat, mert a tranzakciók az alperesek közötti másik jogügyletthez köthetők. Megállapította azt is az ítélet tábla, hogy az SZTNH-hoz először benyújtott 2011. január 18-i szerződés sem zárja ki, hogy az üzletág átruházási szerződés 2010. augusztus 4-én jött létre. A szerződés egy komplex megállapodás volt, amelynek csak egyik részét képezte a védjegy átruházása. A jogutódlás átvezetéséhez benyújtott későbbi szerződés csak a védjegyre vonatkozott, megismételve az átruházásra irányuló szerződési szándékot. Utalt arra is a másodfokú bíróság, hogy a hasonló ügyekből hivatalos tudomással rendelkezik arról, hogy a szerződő felek gyakran választják azt a megoldást, hogy komplex szerződések esetén annak csak az érintett védjegyre vonatkozó releváns részét nyújtják be a hivatalhoz. A kaucióval és az állomány átvétellel kapcsolatos hivatkozások pedig a védjegy átruházása szempontjából nem relevánsak. Kevésbé jelentősnek értékelte az ügyvéd és a gyakornok tanúvallomásaival szemben a felperes által hivatkozott 2010. augusztus 25-i és 2011. január 6-i e-maileket. Az első e-mail nem bizonyítja kétséget kizáróan azt, hogy tartalmát korábban akár szóbeli tájékoztatással a szerződést kötő felek nem ismerhették meg, míg a 2011. január 6-i e-mail egy bizonytalan eredetű, egyszerű irat, amelyre küldője nem emlékezett, maga nem rendelkezett vele és nem támasztja azt alá, hogy ebben az időpontban az üzletág adásvételi szerződés csupán tervezetként szerepelt az érintett felek levelezésében, tehát 2011. január 6. előtt nem jöhetett létre a szerződés.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését, elsődlegesen a keresettel egyező határozat meghozatalát és annak megállapítását kérte, hogy az alperesek között a védjegyet és telefonszámokat is tartalmazó üzletág adásvételi szerződés 2010. augusztus 4-én nem jöhetett létre, valamint, hogy ez a szerződés legkorábban 2011. január 6. napján jöhetett létre. Másodlagos kérelme az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatásának utasítására irányult. Kiemelte, hogy a per tárgyát nem annak megállapítása képezte, hogy 2010. augusztus 4-én az alperesek között létrejött-e bármilyen tartalmú szerződés, hanem annak eldöntése, hogy a periratokhoz csatolt változat, amely a védjegyet és a telefonszámokat is tartalmazza, létre jöhetett-e 2010. augusztus 4-én.

Érvelése szerint 2010. augusztus 4-én az alperesek közötti adásvételi szerződés csupán azzal a tartalommal jöhetett létre, azokról a tárgykörökről rendelkezett, amelyek tekintetében a felek között kölcsönösen és egybehangzóan kifejezett konszenzus volt. Ha

bizonyos vagyontárgyak átruházásának a tárgyában az alperesek között e napon konszenzus volt, ha egyes pozitív vagy negatív vagyonelemek átruházásáról a felek később állapodtak meg, akkor a szerződés e vonatkozásban, ebben a későbbi időpontban jött létre, még akkor is, ha egy korábbi szerződést egészítettek ki azzal, illetve akkor is, ha a későbbi megállapodásról készített okiratra korábbi dátumot írtak. Tehát nemcsak azt kellett vizsgálni az eljáró bíróságoknak, hogy egyáltalán létrejött-e valamilyen tartalommal adásvételi szerződés 2010. augusztus 4-én, hanem azt is, hogy milyen tárgyban és milyen tartalommal jött létre. Álláspontja szerint az alperesek között 2010. augusztus 4-én nem jött létre az SZTNH előtt csatolt üzletág adásvételi szerződés, tehát a védjegy és telefonszámok átruházására irányuló akarat kölcsönös és egybehangzó kifejezése nem történt meg.

A felülvizsgálati kérelem sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta annak vizsgálatát, hogy ez a szerződés milyen tárgyban és milyen tartalommal jött létre.

A felperes érvelése szerint az ügyben eljáró bíróságok nem a kereseti kérelemben foglaltakról döntöttek, illetve azon túlterjeszkedtek (Pp. 3. § (1) és (2) bekezdés és Pp. 215. §), továbbá az eljáró bíróságok nem tájékoztatták a feleket és e körben a fellebbezés folytán eljáró bíróság sem értékelte az elsőfokú bíróság jogszabálysértését előzetesen a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről. (Pp. 3. § (3) bekezdés, 1/2009. (VI. 24.) PK vélemény) Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság több, a felperes által előterjesztett bizonyítási indítványt indokolás nélkül utasított el, illetve a szolgáltatott bizonyítékokat indokolás nélkül hagyta figyelmen kívül, nem adta annak indokát, hogy bizonyos tényeket miért nem talált bizonyítottnak, a másodfokú bíróság pedig a fellebbezés erre vonatkozó részét érdemben nem bírálta el (Pp. 221. § (1) bekezdése, 213. §). Hivatkozott arra is, hogy az eljáró bíróságok okszerűtlenül mérlegelték a bizonyítékokat, a logika szabályaival ellentétes, iratellenes megállapításokat tettek (Pp. 206. §, BH 1994.196).

A bíróságok számos jelentős bizonyíték értékelését elmulasztották és a mellőzés indokát nem adták. Indokolás nélkül mellőzték a bíróságok azokat az iratokat, amelyek alátámasztják, hogy a .. tényleges tulajdonosa és irányítója .. volt, így az alperesek nem voltak független vállalkozások, a szerződésüket minden további nehézség nélkül vissza tudták dátumozni. A felek között más eljárásokban keletkezett jegyzőkönyvek, amelyekből kiderül, hogy .. folyamatosan önmagának ellentmondó vallomásokat tett, szavahihetősége megdőlt. Számviteli dokumentumok, amelyek kétséget kizáróan igazolják, hogy a 2010. üzleti évben az I.r. alperes

szellemi terméket nem aktivált a könyveiben. Ebből következően védjegyet 2010. üzleti évben nem vásárolt, illetve az állítólag 2010. augusztus 4-én aláírt szerződés szerint átvállalt 58.000.000 forintos kaució állományt sem könyvelte.

Az e-mailváltást is figyelmen kívül hagyták a bíróságok és a mellőzésnek érdemi indokát sem adták.

Azt a tényt, hogy a védjegyeket és a telefonszámokat 2010 augusztusában nem ruházták át, megerősíti a Holding létrehozásakor közreműködő ügyvéd, .. tanúvallomása is.

Figyelmen kívül hagyták azt is az eljáró bíróságok, hogy az SZTNH előtt először benyújtott 2011. január 18-i szerződés szerint a ... akkor ruházza át a védjegyet a ..-re. A jogerős ítélet álláspontja szerint ez nem utal arra, hogy eredetileg nem ruházta át augusztus 4-én a védjegyeket, mivel a kivonatokat szokták benyújtani a felek a hivatalhoz. Ez az álláspont téves, mert nem a 2010 augusztusi szerződés kivonatáról, hanem a védjegyek tárgyában egy új szerződésről van szó, amit .. ügyvéd vallomása is alátámaszt. Ha 2011 januárjában felmerült, hogy a korábbi szerződésbe applikálják be a védjegyek átruházását, akkor egyértelmű, hogy addig nem szerepelt benne erre vonatkozó megállapodás a felek között. Tehát a 2010. augusztus 4-i szerződésnek a védjegyeket is tartalmazó változata 2011 januárját követően jött létre. Ha a védjegy a korábbi szerződésben szerepelt volna, a 2011. január 18-i szerződéssel a .. olyan jogot ruházott volna át, amivel maga sem bírt, mert a védjegyet már 2010. október 8-án a felperesre ruházta át.

Az I. r. alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A II. r. alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan az alábbiak szerint.

A felperes kereseti állítása szerint az alperesek közötti szerződés nem jött létre.

Ezért az eljárás során a felperesnek kellett azt bizonyítania minden kétséget kizáróan, hogy az alperesek közötti szerződés nem jött létre.

A Pp. 275. § (3) és (4) bekezdése szerint eljárási szabálysértés csak abban az esetben eredményezi a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, ha az az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással van.

A perbeli esetben azonban ilyen, a jogvita érdekét érintő lényeges eljárási szabálysértés nem állapítható meg.

A felülvizsgálati kérelem hivatkozásával szemben nem állapítható meg, hogy a másodfokú bíróság eljárása megsértette a Pp. 3. § (3) bekezdését.

E rendelkezés szerint a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

Ebből következően a bíróság feladata, hogy előzetesen tájékoztassa a feleket - jogi képviselővel történt eljárás esetén is - arról, hogy a perben mely tények szorulnak bizonyításra, és a bizonyítás melyik felet terheli. Fel kell hívnia a feleket a per eldöntése szempontjából releváns bizonyítékaik előterjesztésére és tájékoztatni kell a feleket arról, hogy mi a jogkövetkezménye annak, ha bizonyítékaik előterjesztését elmulasztják.

A tájékoztatási kötelezettség elmulasztása miatt akkor jogszabálysértő a bíróság eljárása, ha az adott bizonyítás lefolytatása a jogvita elbírálásához szükséges. A perbeli esetben egyértelműen megállapítható, hogy a felperes tisztában volt bizonyítási kötelezettségével.

A bizonyítással kapcsolatos előzetes tájékoztatási kötelezettség nem általában, mindentől függetlenül és minden esetben terheli a bíróságot, hanem csak akkor, ha az a jogvita eldöntése érdekében szükséges. A tájékoztatás szükségessége akkor merül fel, ha a kereset vagy a védekezés eredményessége bizonyítástól függ és csak a bizonyítás eredményeként vagy annak sikertelensége következményeként dönthető el a jogvita. A felperes az általa bizonyítandó tények tekintetében a jogvita eldöntése érdekében azonban nem szorult tájékoztatásra.

A felperes felülvizsgálati kérelmében nem indokolta meg, hogy mely konkrét bizonyításra szoruló konkrét ténnyel összefüggésben maradt el a szükséges tájékoztatás, ami miatt nem került lefolytatásra a releváns bizonyítás, és ami a felperes pervesztességét eredményezte. A felperes tehát nem jelölte meg, hogy az általa állított jogszabálysértés milyen, a jogvita ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítási indítvány előterjesztését akadályozta meg, ami az ügy érdemi elbírálására kiható lényeges eljárási szabálysértést jelent.

A felperes felülvizsgálati álláspontja szerint a jogerős ítélet a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütközik a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése miatt.

A Pp. 206. §-ának (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése

szerint bírálja el.

A bizonyítékok mérlegelése akkor valósít meg törvénysértést, akkor ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az ítélet megalapozatlan, illetve a bíróság a döntéshez szükséges tényeket nem tisztázza, a bizonyítékok mérlegelése során iratellenes megállapítást, kirívóan okszerűtlen, a tényekkel logikai összefüggésben nem lévő következtetést von le. Azonban a jogerős ítélet a bizonyítékok okszerű és ellentmondás nélküli mérlegelésén alapult, ezért a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértése nem állapítható meg. Az ügyben eljáró bíróságok a tényállás megállapításához szükséges releváns bizonyítási eljárást lefolytatták, annak okszerű mérlegelésével állapították meg a tényállást, amelynek alapján helytálló jogi következtetés levonásával hozták meg döntésüket.

A jogerős ítélet kimerítően értékelte a per során felmerült bizonyítékokat. A rendelkezésre álló, a felek által aláírt szerződések, a két kft. ügyvezetőjének, a szerződést készítő ügyvéd és gyakornok tanúvallomása, az ellenérték átutalásának igazolása valamint a megállapodás teljesítését alátámasztó további bizonyítékok alapján nem kirívóan okszerűtlen az ügyben eljáró bíróságok azon megállapítása, hogy a per tárgyát képező szerződés létrejött 2010. augusztus 4-én, így a védjegy átruházására sor került.

A felperes a szerződéssel kapcsolatban létező aggályokat vetett fel, azonban az általa hivatkozott tényekből, körülményekből nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy a perbeli szerződés az adott időpontban nem jött létre. A felperes által megjelölt bizonyítékok nem alkalmasak arra, hogy az írásbeli szerződéseket és azokat alátámasztó tanúvallomásokat a bíróság elvesse. Sem az e-mailek, sem a szellemi termék nyilvántartásba vételének elmaradása ezt nem teszi megalapozottá.

A jogerős ítélet a Pp.206.§ (1) bekezdésének megfelelően állapította meg, hogy a felperes kétségtelenül nem tudta bizonyítani az eljárás során állítását. E döntését a Pp. 221. § (1) bekezdésének megfelelően kellően megindokolta.

A fentiekre tekintettel a jogerős ítélet nem ütközik a Ptk. 205.§ (1) bekezdésébe sem.

A felülvizsgálati kérelem álláspontjával szemben a kereseti kérelmen nem terjeszkedtek túl az eljáró bíróságok, mivel az a kereset elutasítása esetén nem lehetséges. Így a Pp. 3. § (1) és (2) bekezdésének valamint a Pp. 215. §-ának megsértése sem állapítható meg.

Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdésének megfelelően hatályában fenntartja.

A Pp. 78. § (1) bekezdése valamint a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet

3. § (3) és (5) bekezdése alapján kötelezte a felperest az I. r. alperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére.

Budapest, 2014. június 25.

Dr. Mészáros Mátyás s.k. a tanács elnöke, Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Pataki Árpád s.k. bíró

Vné

A kiadmány hitelével:

tisztviselő